

Koelcel

Linda Samplonius

DE CRIME COMPAGNIE

LINDA SAMPLONIUS

Koelcel

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

© 2014 Linda Samplonius

Omslagontwerp Alexandra de Vries, Studio 100%, www.studio100procent.nl

Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem

Foto omslag © Daniel Grizelj/Getty Images

ISBN 978 94 6109 137 6

NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

1

Het slijm in mijn keel voelt dik aan als ik het wegslik. Zwijgend kijk ik naar zijn lichaam, naar de manier waarop hij zich beweegt door zijn designkeuken. Door het keukenraam zie ik hoe hij leunend op het aanrecht zijn glas whisky naar binnen klokt. Snel, te gulzig. Een druppel kruipt de boord van zijn witte overhemd in. Hoe langer ik hem observeer, hoe zekerder ik van mijn zaak ben. Hij loopt naar de badkamer en knoopt zijn overhemd los.

De koude voorjaarswind vindt zijn weg in mijn kraag. Ik trek mijn sjaal iets strakker om mijn hals. Gespannen tuur ik door mijn kleine verrekijker zijn huis binnen. De gedachte dat het nu niet lang meer duurt, maakt me blij en misselijk tegelijkertijd. De angst om gesnapt te worden, de onrust, de zelfverachting die nu mijn stramme lichaam binnensluipt.

Ik probeer te ontspannen en snuif de kille nachtlucht in door mijn neus en laat hem ontsnappen door mijn mond. Bij het uitademen voel ik de kramp in mijn tenen minder worden. Mijn vingers ontspannen zich met moeite. Ik strek ze uit. De controle over mijn lichaam keert langzaam terug.

Ik sluip om de bungalow heen, richting de badkamer. Door de grote glazen pui hou ik hem in de gaten. Hij draait de kraan open en houdt zijn hand onder de straal. Dit gaat goed, er is geen reden voor paniek. Om mijn trillende handen onder controle te krijgen, stop ik ze in mijn broekzakken. Loom trekt hij zijn shirt uit. Ik zie hoe zijn lichtgebruinde lichaam afsteekt tegen de witte tegels. Zijn gespierde benen stappen over de rand van de douchebak. Een adertje klopt ongecontroleerd in mijn nek. Ik trek de mouw

van mijn trui een stukje omhoog en kijk in het licht van de maan op mijn horloge. Tien over twaalf. Nog even. De kou maakt mijn spieren stram. De nevel die laag over de tuin hangt, maakt mijn schoenen vochtig. De glazen douchewand beslaat licht, toch zie ik duidelijk hoe hij een fles uit een rekje pakt en zijn lichaam begint in te zepen.

Ineens grijpt zijn hand naar de deur van de douche. Zijn gezicht blijft buiten beeld, jammer. De glazen deur glijdt open, met zijn hand er stevig tegenaan valt hij voorover op de grond. Zijn benen blijven achter in de douche, terwijl zijn lichaam languit op de badkamervloer ligt. Zo traag als een luiaard zoeken zijn armen om zich heen. Als in slow motion probeert hij zichzelf overeind te drukken, maar hij faalt. Seconden verstrijken. Een minuut. Dan blijft hij stil liggen. Voor de zekerheid blijf ik nog vijf minuten staan. Het is vijf voor halfeen, zie ik als ik een blik op mijn horloge werp. Dit gaat veel sneller dan verwacht. Nog één keer kijk ik door het grote raam en zie ik hoe zijn lichaam bewegingloos op de granietgrijze tegels ligt.

Ik heb het echt gedaan. Ik, het kind dat op de basisschool nog geen potlood durfde te jatten, heb iemand vermoord. Ik dwing mezelf me om te draaien en loop rustig weg uit de tuin. De takken in het bosje naast het huis breken onder mijn schoenzolen. Mijn blik heb ik strak op de grond gericht, maar het is zo donker dat ik bijna struikel over een boomstam. Nog één keer kijk ik achterom. Ik voel geen paniek meer, geen schaamte. Elke vezel van mijn lichaam wilde dit doen. Het is gelukt. De wereld is vandaag een stukje mooier geworden.

2

Gedachteloos tikte Frank met twee wijsvingers op het toetsenbord. Zijn ogen dwaalden over de letters. Traag vormden de zinnen zich op het beeldscherm. Het was twee uur 's middags en hij had maar kort geslapen die nacht. Toch was hij helemaal niet moe, een beetje sloom misschien. Hij voelde zich eenzaam, ondanks dat hij in een kamer vol collega's zat.

'Oké, druk op print,' verzuchtte Femke die achter hem stond. Haar vingers trommelden op haar over elkaar geslagen armen.

Frank schoof de muis omhoog tot de pijl boven het icoontje van de printer hing. Hij klikte en zakte achterover op zijn bureaustoel. Weer een zaak af, dacht hij.

Op het moment dat Frank opstond, ging de telefoon. Vurig hoopte hij dat het een simpele vraag was. 'Bureau Districtsrecherche, met Frank,' zei hij.

'Frank, Rik hier.' Toen Frank de naam van de inspecteur van de uniformdienst hoorde, wist hij genoeg. 'We hebben een lichaam in een douche aangetroffen. Ik wil graag een team ter plaatse. Hij ligt er al een paar dagen.'

'Waar is het?'

'Hodenpijlkade. De huisarts is al onderweg.'

'Kom eraan.'

Frank legde de hoorn neer en draaide zich om. 'Jongens.' Hij verhief zijn stem. 'Een lijk ver in West. Wie gaat er mee?'

Timor en Erica keken op van hun computer, maar voor ze konden reageren riep Femke: 'Ik!' En ze pakte haar jas. Timor haalde zijn schouders op en boog zich weer richting beeldscherm. Frank

trok zijn colbert hard van de kapstok waardoor de houten paal gevaarlijk heen en weer schommelde. Hij pakte de autosleutels van de burgerauto en liep weg.

‘Niet je dag vandaag, Frank?’ zei Femke terwijl ze voor hem de trap afstormde, haar zilveren ketting bewoog heen en weer om haar slanke hals. Ze gooide haar jas op de achterbank van de auto en praatte verder terwijl Frank de straat uitreed, zijn zwijgzaamheid negerend. ‘Ik hoop niet dat ie er al te lang ligt. De vorige lag er een week. Hij had een beroerte gehad op de wc en was naar voren gevallen, al het bloed zat in zijn kop, zijn hele gezicht was zwart. En stinken dat hij deed.’

‘Hmm,’ was het enige dat Frank uitbracht, zijn blik strak op de weg gericht. Femke hield de rest van de rit haar mond. Frank draaide de auto de kade op en stapte zonder iets te zeggen uit.

‘Rogier, wat heb je voor me?’ vroeg Frank terwijl hij de badkamer binnenliep en zich over het lichaam boog.

‘Ook goedemiddag,’ zei Rogier afgemeten. Zijn collega die naast hem stond knikte kort.

‘Gatver, die lucht went ook nooit,’ kermde Femke terwijl ze achter Frank de kleine ruimte binnenging. ‘En kan iemand even een raampje openzetten, het lijkt hier wel een sauna.’

‘Het is een fotograaf, een freelancer,’ stak Rogier van wal, Femke negerend. ‘Hij schijnt nogal bekend te zijn. Hij werd gemist door zijn opdrachtgever. De chef beeld van de plaatselijke krant had het wijkteam gebeld. Hij had twee dagen geleden een opdracht en kwam niet opdagen. Vandaag liet hij het weer afweten, dus zijn we een kijkje gaan nemen. Aan zijn huid te zien, ligt hij er al even.’

Een zachte klop op de deur onderbrak het gesprek. Frank en Rogier keken tegelijkertijd om.

‘Goedemiddag, Thea de Rooij, de huisarts. Eens kijken, wat hebben we hier.’ Thea drong zich met haar zwangere buik voorzichtig de volle badkamer in. ‘Ah, meneer Grotenbroek, die heb ik een paar weken geleden nog bij me in de praktijk gehad. Die mocht er

zeker wezen,' zei ze en ze knipoogde naar Femke.

'Wat je knap noemt,' Femke keek ontzet, 'zijn huid is net zo grijs als mijn tien jaar oude auto, en de lak van mijn auto is nog egaal. Moet je die benen zien, vol brandplekken en blaren.'

Rogier en Thea glimlachten. Waardoor Femke werd aangemoedigd en vervolgde: 'En die eau de cologne van rottend vlees past nou niet bepaald bij mijn ideaalbeeld van een sexy man.'

Frank reageerde niet en bekeek de benen in de douchebak. Rogier had de douche uit gezet, maar waar de stralen op zijn benen waren neergekomen, zaten grote brandplekken. De teennagels lagen losjes op de weke huid, nog even en ze vielen eraf. Franks ogen gingen langzaam langs het lichaam omhoog. Ondanks de zwellingen en blaren, zag hij stevige arm- en beenspieren.

'Deze man was waarschijnlijk veel in de sportschool te vinden,' constateerde Frank.

Terwijl hij de vrouwen en Rogier en diens collega bij het lichaam liet, liep hij de bungalow door. Aan de witte muur in de woonkamer hing een schedel. Een hele wand werd in beslag genomen door ramen die reikten van de vloer tot het plafond. Het enige kleurrijke in de ruimte was een groene palm in de hoek van de kamer.

Frank haalde een paar latex handschoenen uit de zak van zijn colbert en trok ze aan. Daarna opende hij de bovenste la van de mahoniehouten kast. Hier lagen de sleutels, er waren geen sporen van braak. Ook de ramen waren dicht. Op de mat bij de deur lagen een paar kranten. De oudste was van dinsdag. Dan moest hij al drie dagen dood zijn. Bedachtzaam keek Frank rond. Hier stond zeker geen goedkoop meubilair, zoals bij hem thuis. Dit is design, dat zag zelfs hij. Frank liep de open keuken binnen, langs een kleine bar waar twee leren barkrukken stonden. Er stond één glas in de gootsteen, dat duidde niet op bezoek. Hij pakte het op en rook eraan, een vage whiskygeur drong zijn neusgaten binnen. In een keukenkastje vond Frank in een doos een lege whiskyfles en zes flesjes bier. De slaapkamer was ongewoon netjes voor een vrijgezel

van midden dertig. Een spijkerbroek en een zwart shirt met V-hals lagen keurig opgevouwen op een stoel naast het bed. Het gele satijnen dekbed was met strakke vouwen onder het matras gestoken. Een ingelijste foto van een halfnaakte vrouw hing boven het bed. Frank keek er even vol bewondering naar voor hij de broek van de stoel pakte en de zakken controleerde. Hij haalde er een telefoon uit, een briefje van vijftig en wat kleingeld. De inhoud stopte hij in een plastic zakje, voor hij de broek op het bed gooidde.

‘Frank?’ hoorde hij Femke roepen vanuit de badkamer. ‘Kom eens.’

Hij liep terug naar de badkamer waar zijn collega stond en zag hoe Femke tussen een paar tissues en wat geelgekleurde wattenstaafjes een klein wit medicijnendoosje uit de prullenmand viste.

‘Temazepam, de klassieke slaappillen,’ zei ze. Het doktersetiket zat scheef op het doosje. ‘Heb jij hem dit voorgeschreven?’ vroeg Femke terwijl ze Thea aankeek.

‘Klopt. Marcel heeft al jaren een slaapprobleem.’

‘Waarom?’

‘Hij reisde de wereld over voor zijn fotografieopdrachten, en om zijn jetlags tegen te gaan haalde hij elk halfjaar een dosis tabletten.’

‘Is twintig milligram niet een beetje veel?’

‘Marcel wilde al langer een hogere dosering. Hij sliep steeds slechter.’ De stem van Thea werd een octaaf hoger. ‘Ik wees hem erop dat het niet verstandig was. Zijn vader is jong overleden aan hartproblemen. Een hoge dosering slaappillen is dan niet verantwoord. Ondanks dat Marcel geen hartklachten had, wilde ik het risico niet nemen. Maar hij vertelde me dat hij nachtenlang wakker lag. Na maanden aandringen van zijn kant gaf ik hem de tabletten van twintig milligram en een hele duidelijke waarschuwing.’

‘Jij denkt dat het toch fout is gegaan?’

Thea zuchtte. ‘Je ziet wel vaker dat oudere mensen met hartproblemen bezwijken onder de douche. Door de warmte gaan de bloedvaten openstaan en verlaagt je hartslag zich. In combinatie met een slaappil kan dat funest zijn. Maar meneer Grotenbroek is

een jonge man. Ik zei nog zo tegen hem dat hij absoluut niet meer dan één pil nodig had.'

'Nogal stom niet? Om een slaappil te nemen voor je onder de douche stapt,' merkte Femke op. Ze keek Frank aan, die knikte onverschillig.

'De stof die de slaap bevordert, begint pas na twintig minuten te werken. Dat heb ik Marcel ook uitgelegd. Dus het is niet helemaal onlogisch als je eerst de pil neemt, dan doucht om vervolgens te gaan slapen,' legde Thea uit. 'Ik zie geen reden om een schouwarts te bellen.' Ze stond kreunend op en wreef over haar buik. 'Het lijkt erop dat hij een slaappil te veel heeft genomen en in combinatie met de hitte van de douche zijn bewustzijn is verloren en uiteindelijk is overleden.'

'Mooi,' bromde Frank. 'Dan zijn we snel klaar hier. Femke, bel jij de begrafenisondernemer? Ik wacht in de auto,' zei hij.

Misschien antwoordde hij iets te kortaf, maar hij was dan ook moe en wilde hier niet langer zijn dan nodig was. Zijn dienst voor vandaag zat er bijna op en het liefst wilde hij zo snel mogelijk naar huis.

'Jezus, ik ben geen stagiaire. Doe het zelf,' antwoordde Femke.

Maar Frank wandelde de bungalow al uit. Even later stapte Femke naast Frank de auto in. Hij lag met zijn ogen dicht op de bijrijderstoel.

'Een man van vijfendertig die out gaat in de douche na een slaappil, ik vind het onlogisch,' mompelde ze tegen zichzelf terwijl ze de autosleutel omdraaide.

I

Mijn oogleden voelden zwaar. Ik knipperde zodat mijn zicht scherper zou worden. Drie vliegen cirkelden langzaam tegen het plafond. Gedachteloos volgde ik de vliegen terwijl ik me op mijn zij draaide. Drie vliegen. Was het nog niet te koud voor vliegen?

Mijn hand gleed over het dekbed. Het voelde heerlijk zacht. Satijn, denk ik. Het was lang geleden dat ik in zo'n lekker bed had gelegen. Het matras veerde iets, maar was stevig genoeg om geen last van je rug te krijgen. Ik keek om me heen. De muren waren in gebroken wit geschilderd. De twee schuifdeuren die de slaapkamer van de woonkamer scheidden stonden open. In de kamer erachter prijkte een houten, op maat gemaakte boekenkast tegen de wand. Ervoor stond een zwartleren bank.

Ik liet me dieper in het matras zakken tot ik een grote hand losjes op mijn buik voelde liggen. Mijn ademhaling duwde hem langzaam omhoog en weer naar beneden. Tussen de hand en mijn buik voelde ik geen stof, terwijl ik normaal altijd in een oud T-shirt slaap. Ik bewoog mijn lichaam even en voelde dat ik helemaal naakt was. Zachtjes drukte ik mijn billen dieper in het matras en spande mijn buikspieren aan in de hoop dat de hand eraf zou vallen, maar hij bleef stug liggen. Mijn ademhaling ging steeds sneller, waardoor de vijf vingers ook sneller omhoog en omlaag gingen, omhoog en omlaag. Van wie was deze hand? Gespannen staarde ik naar het plafond terwijl ik probeerde na te denken.

De drie vliegen maakten nog steeds in hetzelfde rustige tempo dwangmatig hun rondes rondom de lamp. Meestal beukte na een avond stappen een zwerm opgejaagde vleermuizen tegen de binnenkant van mijn

hersenspan, nu was het angstvallig stil daarboven. Mijn hoofd voelde kraakhelder, toch herinnerde ik me niks meer van gisteravond.

Met een ruk draaide ik me op mijn linkerzij, mijn hoofd naar de man die naast me lag. Hij trok zijn hand terug en verborg snel zijn gezicht onder zijn kussen, maar zijn donkerbruine krullen piepten er speels onder vandaan. Meteen draaide ik me weer op mijn rug. In een reflex schoot ik rechtop.

‘Waar ben ik?’ fluisterde de man gemaakt paniekerig.

Met een lichte trilling in mijn stem, prevelde ik tegen mezelf: ‘Ja, goeie vraag, waar ben ik? En wie ben jij?’ vroeg ik hem toen, terwijl ik stijf rechtop in het bed bleef zitten.

Hij lachte. ‘Weet je dat niet meer dan?’

Mijn hart ging onrustig tekeer en mijn mond voelde kurkdroog. Met mijn tong probeerde ik hem vochtiger te maken. Ineens herinnerde ik me onze tongzoen op de dansvloer. De bedrijfsborrel. Mijn rode jurk met de open rug die ik zo zorgvuldig had uitgezocht. Had iemand ons samen zien weggaan? Een dieprode gloed van schaamte trok razendsnel van mijn hals naar mijn wangen. Langzaam kwam het beeld bovendrijven. Gisteren moest ik werken op een bedrijfsborrel van de krant. Dit was helemaal niet goed voor mijn reputatie bij een goede opdrachtgever.

Ik struikelde het bed uit, het dekbed gleed soepel van mijn naakte lichaam op de grond. Mijn kleren lagen over de vloer verspreid. Waar waren die van hem eigenlijk? Mijn paarse slip trok ik onhandig over mijn benen omhoog en ik gooide haastig mijn jurk over mijn hoofd. Terloops griste ik mijn panty van de stoelleuning. In blinde paniek rende ik door het huis. Op een stoel in de woonkamer lag mijn tas. Vluchtig wierp ik er een blik in. Mijn portemonnee, een lipgloss, pakje kauwgom en mijn sleutels lagen netjes op de bodem van de zwarte schoudertas. Vreemd, normaal kon ik nooit wat terugvinden in die hobbezak.

Op de hoek van een eikenhouten eettafel naast een fruitschaal, zo’n designding waar de appels strak in het gelid liggen, lag een roodfluwelen gordijn keurig opgevouwen. Zijn interieur was het tegenovergestelde van mijn rommelige appartement. Een grote hertenschedel staarde

me aan. Het andere paar ogen kwam van een onbekende man, die mij met een grijns gadesloeg vanuit de slaapkamer. Boven het bed hing een ingelijste foto van een halfnaakte vrouw. Ook haar ogen priemden in mijn richting. Ik rende nu als een paniekerig kind rond, verdwaald in een bungalow die een doolhof leek, aaneengesloten ruimtes vloeiden moeiteloos in elkaar over, zonder zicht op de uitgang.

Eindelijk zag ik op de keukentafel mijn camera liggen. Even voelde ik me opgelucht, maar nog geen seconde later overspoelde een golf van misselijkheid me. Snel pakte ik de camera op en scrolde door de foto's die ik gisteren op het bedrijfsfeest had gemaakt. Op veel foto's stond ik zelf met een vreemde blik in mijn ogen. Ik kon me niet voorstellen dat ik mijn camera aan een ander zou geven terwijl ik aan het werk was. En daarnaast, als ik dronken ben, heb ik helrode appelwangen en een troebele blik. Op deze foto was mijn blik helder. Eerder tevreden. *Mellow* zelfs. De hele tijd hing ik om dezelfde man heen. Sam, een journalist die ook voor de krant werkt. Ik bladerde verder door de foto's, op zoek naar antwoorden. Maar hoeveel afbeeldingen ik ook bekeek, er kwam geen enkele herinnering terug. Ik griste al mijn spullen bij elkaar en smeed ze in mijn tas.

'Waar is mijn jas?' vroeg ik hem mat.

'Die had je niet aan moppie, je vond dat een gordijn voldeed.' De bobbel in zijn strakke boxer staarde me dwingend aan. Hij stond op en trok een donkerblauwe kamerjas aan die hij losjes om zijn lichaam drapeerde.

Ik wendde mijn ogen af en stevende naar de deur.

Binnen een paar passen was hij bij me en pakte me stevig vast. 'Het was lekker vannacht, mopje.' Zijn lippen vormden de contouren van wat waarschijnlijk een minzame lach moest voorstellen.

Had ik seks gehad vannacht? Waarom herinner ik me dat niet? Mijn smalle bovenarmen zaten machteloos vastgeklemd tussen zijn getrainde bicepsen. Ik verstijfde in zijn ijzeren greep en balde mijn vuisten. Het liefst ramde ik ze keihard in zijn ballen. Maar wie moest ik nou wat kwalijk nemen? Ik walgde van mezelf dat ik niet wist wat er was gebeurd vannacht. En daarnaast was deze man te sterk voor mij. Ik staar-

de langs hem heen naar de hertenschedel en even voelde ik me net zo ontzield als dat levenloze stuk interieur. Machteloos, en gevild tot op mijn botten. Toen zijn greep eindelijk verslakte, aarzelde ik geen seconde. Ik wurmde me uit zijn stevige armen en zonder hem nog een blik te gunnen struikelde ik door de voordeur naar buiten.

3

Groepjes mensen staan samengedromd voor de deur van het uitvaartcentrum. Ik heb geen zin om geconfronteerd te worden met de familie en het handjevol vrienden van Marcel en loop door het ijzeren hek waar de begraafplaats begint. Keurig geplante beukenhagen verdelen de graven in clusters.

Een stenen beeld van een knielende vrouw aan het einde van het pad trekt mijn aandacht. De zon belicht prachtig haar smalle gezicht. De vrouw zou in een stadspark niet misstaan, al bezorgen de verwelkte rozen aan haar voeten me een naargeestig gevoel. Helemaal in deze stilte.

Een man en een vrouw zitten gehurkt bij een graf. Als de man opstaat en mijn richting op kijkt, doe ik alsof ik de gebouwen van de Zuidas bestudeer. De oostzijden van de kantoorpanden worden belicht en stralen een parmantige statigheid uit terwijl de andere zijden in een donkere schaduw verkeren.

Ik kijk om, de zaal is open. Door het raam zie ik een lichtgekleurde houten kist staan. Ik vertraag mijn pas en bekijk de mensen op de eerste rij. Een vrouw met lichtgrijs haar houdt een stoffen zakdoek voor haar neus en wiegt zachtjes heen en weer. Naast haar zit een man die minstens tien jaar jonger is. Hij legt zijn hand op haar knie. De eerste rij is bijna leeg, maar her en der zitten mensen in de zaal.

Dan loop ik de hoek om en ga de deur binnen. Mijn schoenzolen komen met doffe dreunen neer op de mahoniehouten vloer. Een echo weerkaatst het holle geluid tegen de muren. Met een langzame tred en mijn gezicht in de plooi loop ik langs de stoe-

len naar voren. Ik moet zeker weten dat hij nooit meer een zuchtje lucht zal inademen. Voor de kist buig ik mijn hoofd, sla ik voor de show een kruisje voor ik in een van de comfortabele stoelen in de zaal ga zitten.

Dagen heb ik me rustig gehouden. Dit gaat goed. Dit gaat zo goed. Er stond geen bericht in de nationale kranten, hij kreeg geen vermelding op de lokale nieuwszender. Een rouwadvertentie op pagina achttien in de plaatselijke krant kon hij krijgen. *Veel te vroeg is onze dierbare collega overleden. Ze moesten eens weten.*

Achter de kist is een wand van glas. Je kijkt uit over een grasveld met een paar bomen: een binnenplein van het crematorium. De zon schijnt met krachtige stralen de ruimte in. Eén zonnestraal laat zelfs de gelakte houten kist glimmen.

De uitvaartondernemer loopt met schrijdende passen naar een verhoging. Het is een kleine, oude man met een schedel alsof de zon zijn haren heeft weggeschroeid, maar er een paar is vergeten. Enkele grijze overlevers leiden op zijn achterhoofd een eenzaam bestaan. Een dunne leesbril balanceert op zijn enorme neus. Zijn grijze pak hangt los om zijn lijf. De oude vrouw op de eerste rij kucht storend, net als het helemaal stil is.

Enkele vrouwen zitten verspreid door de zaal en kijken met schichtige blikken naar elkaar. Zitten ze daar gedwongen, heeft hij het ook bij hen gedaan? Zijn het scharrels die weten dat ze seks met hem hebben gehad, of heeft hij zich alleen hun ranke lichamen toegeëigend?

Ik voel de woede opnieuw opwellen en herinner me hoe zijn vingers de huid verkenden, hoe zijn lichaam naar binnen stootte en hoe zijn krachtige handen de dunne armen omklemden.

De oude vrouw stelt zich nu voor als Marcells moeder en houdt een toespraak, een vriend leest een gedicht voor en een oom houdt nog een praatje over vroeger. Dat was het. Marcel, de grote bekende fotograaf met maar drie mensen die spreken en een halflege zaal. De uitvaartondernemer gebaart dat iedereen naar voren kan komen om een laatste groet te brengen. Nog enkele minuten en ik

weet zeker dat dit Marcells laatste moment op aarde is.

Ik loop nogmaals langs de kist, kijk, buig mijn hoofd en loop achter de rest aan de naastgelegen zaal in. Met een kop koffie ga ik bij het raam staan en wacht tot alle mensen binnen zijn. Zijn moeder komt als laatste schuifelend door de deur. Haar condolemen gaat me te ver. Ik heb genoeg gezien. Zachtjes loop ik de zaal uit, ik houd de zware deur vast zodat hij zonder veel geluid in het slot valt. Buiten adem ik de frisse lucht in en steek ik de straat over. Met een been nog half op de stoep word ik bijna van mijn sokken gereden door een grijze Golf 5 die de bocht volledig afsnijdt. Juist, een blondje achter het stuur. Clichés zijn er niet voor niets. Geïrriteerd steek ik mijn middelvinger op voor ik naar de overkant van de straat loop.